

Mara esnedi. Kardeşi yüzünden evde kalmaya mecbur olması ne can sıkıcı bir şeydi! Yine de kapıyı çekip dışarı çıkabileceği geldi aklına: Vinicio zırlamaya başlar, akşam olunca da bunu annesine anlatırdı, ama olsun, o da pekâlâ bunun doğru olmadığını söyleyebilirdi. Sonra da oğlanı bir güzel pataklardı.

Bu düşünce aklına öyle bir yattı ki, harekete geçmek için yüreğini büyük bir heyecan sardı. Sonra duraksadı, konsolun üzerindeki aynada kendini seyretti. Saçları kabarık olsaydı neye benzeyeceğini görmek için iki elini daldırarak saçlarını alttan kabarttı. Cam yüzey yanlamasına kırıktı, zaten doğru düzgün ayna vazifesini de görmüyordu: Yüzünün tamamı aynanın sağlam kısmına sığmıyordu bile.

Birkaç dakika sonra mutfağa indi.

Erkek kardeşi, “Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı arkasından.

“Buradayım. Baş belası.”

“Yok, sen dışarı çıkıyorsun” diye mızırdandı kardeşi. Tek başına kalmaktan duyduğu korku inanılmazdı.

“Hayır, dışarı çıktığım yok. Buradayım.” Pencerenin önünde durmuştu.

Evlerin arasındaki küçük meydana bakıyordu pencere. Köyün yegâne caddesiyle birleşen bu meydan sonunda bir çıkmaz sokak gibi daralıyordu.

Mauro evin önündeki basamakta oturuyordu.

“Hey! Sen işe gitmedin mi?” diye seslendi Mara.

Mauro ona karşılık vermedi. Miskince yerinden kalktı ve meydana boylu boyunca yürüdü. Pantolonu zayıf kışından aşağı kaydığından, her fırsatta yukarı çekmesi gerekiyordu.

Mara’ya, “Dışarı gelsene” dedi.

“Gelemem. Vinicio’ya bakmam gerekiyor.”

“Ben geleyim içeri.”

“O hiç olmaz.”

“Nedenmiş o?”

“Evde yalnız olduğumda, annem senin gelmeni istemiyor.” Bunu